

Arrest

nr. 69 380 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Albanese nationaliteit, verklaart op 3 september 2007 België binnen te zijn gekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 28 mei 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 16 686 van 30 september 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert. Tegen dit arrest tekent verzoeker cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie nr. 3588 van 21 november 2008 dit beroep ontoelaatbaar verklaart.

Op 16 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker.

Op 23 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Op 9 augustus 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 24 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 februari 2011 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 13 april 2011 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 25 mei 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 11.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout

1.

De beslissing dd. 21 juni 2011 stelt dat het door verzoeker neergelegde medische getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in het art. 9ter §1, vierde lid, Vw.

Volgens verweerder vertoont het door verzoeker neergelegde medische getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

2.

Dat verzoeker opmerkt dat er in casu sprake is van een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dat immers verweerder heeft nagelaten het door verzoeker neergelegde medische getuigschrift grondig het analyseren, maar slechts een heel oppervlakkige prima facie toetst heeft uitgevoerd, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat ernst van de aandoening door de behandelende geneesheer niet zou genoteerd zijn.

Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

3.

Dat verzoeker opmerkt dat in het door hem neergelegde medische getuigschrift duidelijk vermeld wordt dat de hem getroffen aandoening "chronisch" is.

"Chronisch" duidt duidelijk op de graad van ernst van de ziekte !!!

4.

Uit de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling blijkt dat deze "onbepaald-langdurig" is, hetgeen opnieuw erop wijst dat de aandoening ernstig is en dus opnieuw een indicatie is van de graad van ernst van de ziekte.

5.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten enige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van verzoekers aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw.

Dat verweerder heeft nagelaten de bestreden beslissing op een afdoende manier te motiveren en rekening te houden met alle elementen van de aanvraag.

Dat derhalve in hoofde van verweerder sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat verzoeker in zijn aanvraag 9ter Vw. heeft gewezen op het feit dat hij bij een terugkeer naar zijn land geenszins beroep zal kunnen doen op een afdoende medische en psychiatrische verzorging en medicatie in Albanië. Dat verzoeker ter staving een rapport van de Wereldbank dd. juli 2010 heeft neergelegd.

Dat, gelet op deze vaststellingen, verzoeker geenszins zomaar door verweerder een onontvankelijkheidsbeslissing kon worden betekend nu bij een terugkeer van verzoeker naar Albanië een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig art. 3 E.V.R.M."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen om reden dat het medisch getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt. Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont volgens de verwerende partij aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst. De verwerende partij stelt dat deze vaststelling niet ernstig kan worden betwist door verzoeker. De beschouwingen van verzoeker dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de mededeling dat de aandoening chronisch is, waarbij de term chronisch zou wijzen op de graad van ernst en dat tevens de graad van ernst zou kunnen afgeleid worden uit de voorziene behandelingsduur als "onbepaald langdurig", kan volgens de verwerende partij niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, moet volgens de verwerende partij conform artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk vermelden welke graad van ernst van de aandoening is. Indien dit niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De verwerende partij stelt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de

hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Waar verzoeker voorts een schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien zou het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat deze een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen maar deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. De verwerende partij is van oordeel dat *in casu* er geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan geschonden worden, volstaat niet. Verzoeker is volgens de verwerende partij derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, aangezien het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er *in casu* sprake is van een stereotiepe motivering, merkt de Raad op indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat het door hem neergelegde medisch getuigschrift duidelijk vermeldt dat de door hem getroffen aandoening chronisch is en dat chronisch duidelijk wijst op de graad van ernst van de ziekte. Uit de voorziene duur van de behandeling blijkt dat deze "onbepaald-langdurig"

is, hetgeen volgens verzoeker opnieuw erop wijst dat de aandoening ernstig is en dus opnieuw een indicatie is van de graad van ernst van de ziekte. Verzoeker meent vervolgens dat de verwerende partij heeft nagelaten de bestreden beslissing op een afdoende manier te motiveren en rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voegde. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Dit standaard medisch getuigschrift werd op 11 mei 2011 ingevuld door psychiater W.C. en vermeldt onder punt *“B/Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend”* dat verzoeker lijdt aan: *“chronische anxio-depressieve decompensatie met spanningsklachten, depressieve klachten en symptomen en cognitieve functiestoornissen en een repercussie op het dagelijks functioneren.”*

Uit het getuigschrift kan dus worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan chronische anxio-depressieve decompensatie met spanningsklachten, depressieve klachten en symptomen en cognitieve functiestoornissen en een repercussie op het dagelijks functioneren. In het standaard medisch getuigschrift wordt nog geattesteerd onder punt *“C/ (...) Voorziene duur van de behandeling”* *“onbepaald langdurend afhankelijk van de ziekte evolutie.”*

De Raad stelt bijgevolg vast dat wordt vermeld dat de aandoening chronisch is, dat ze een repercussie heeft op het dagelijks functioneren en dat de behandeling langdurig is. Gelet op deze concrete specificaties kan *in casu* niet in alle redelijkheid worden aangenomen dat “*Het standaard medisch getuigschrift dd 11.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.*”

In zoverre de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van het standaard medisch getuigschrift, stelt dat dit getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet aangezien het geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van ziekte, is dit *in casu* niet afdoende gemotiveerd.

De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enige middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard van 21 juni 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET